

VỀ NGUỒN 7

Liên Đoàn Trường Sơn có truyền thống tổ chức Trại Về Nguồn hàng năm. Đặc biệt trại sinh chỉ gồm toàn các Trưởng và Phụ Huynh. Ai cũng hăm hở ghi tên và náo nức chờ đến ngày được đi trại...không có các con em. Lại thật, Liên Đoàn Hướng Đạo thành lập vì các em mà bây giờ không có các em lại reo mừng là nghĩa làm sao?

Địa điểm cắm trại, Casper Wilderness, rất đẹp, cây cối xanh tươi, khí hậu ôn hòa, mát mẻ, có hoa vàng xinh xinh, hoa tím lãng mạn, nhất là có những chú sóc nhỏ bé, không biết sợ là gì, những người khách không mời mà cứ nhảy xổ vào các thùng đồ ăn, khi bị đuổi lại không chịu chạy mà cứ giương mắt như thách thức, đồ bắt được tui (!)...

Thì ra, mọi người thích đi trại này vì không phải bận tâm lo cho trẻ con, ngược lại người lớn được tạm thời trở về làm trẻ thơ để “quậy” như con nít! Trại Trưởng kỳ này là Tr. Trung Hứa, Trại Phó Tr. Linh Vũ, Đội Trưởng Nhất Tr. Chiến Nguyễn. Có tất cả 4 đội nhưng chỉ khi sinh hoạt thôi! Những “cặp đôi” khiếu nại, viện cớ không đem đủ lều chõng để ngủ theo đội, do đó Ban Tổ Chức cấp giấy phép cho cắm dùi chỗ nào cũng được. Thế là mọi người tự do tìm gốc cây bóng mát không những cắm lều mà còn giăng võng. Tiếc thay 2, 3 chiếc võng vừa máng lên, chưa kịp đóng đưa theo nhíp võng ngày xanh, đã bị tháo xuống theo sự khuyên cáo của Ranger với lý do là không tốt cho sức khỏe của cây cối!? Buồn 5 phút, Tr. Hoàng ơi!

Có một trại sinh rất đặc biệt, thoát nhìn cứ ngỡ từ thiên viện ra vì đầu không có tóc nhưng khi giới thiệu lại là...cha Hiếu, em của Tr. Hoàng (nhưng đẹp trai hơn Tr. Hoàng). Lúc chào cờ xong, Tr. Chiến khuyến khích tất cả xem nhau như anh chị em... Mọi người đều hướng mắt về phía cha! Phụ Huynh Nguyễn Bá Thành nêu câu hỏi đồ vui để học:

- Còn “Cha” thì sao? Minh gọi là “Anh Cha” hay “Cha Anh”???

Cha Hiếu và cả Tr. Hoàng đều yêu cầu được giống như mọi người, không cha con gì cả!

Hai nữ trại sinh khác cũng đặc biệt không kém. Người thứ nhất là Thy Hậu, phu nhân của Tr. Trí, vẫn cứ đi trại dù không có chồng tham dự. Người kia là Hằng, bề trên của anh Nguyễn Bá Thành, đã tâm sự là phải tranh đấu quyết liệt mới được cấp Permission Slip để đi trại, không phải ở nhà giữ con! Ủa? Sao kỳ vậy? Mang tiếng bề trên mà sao bị lệ thuộc quyết định của bề dưới vậy? Hóa ra hữu danh vô thực à?

Đặt tên cho đội và tiếng reo, là dịp để phát triển óc sáng tạo của đám trẻ...già này! Đội 1, với Đội Trưởng Nguyễn Bá Thành, là Chuồn Chuồn và tiếng reo “Lẹ, Hô lên”, nghe cũng hợp lý lắm! “CHUỒN! LẸ! ... CHUỒN! LẸ!”. Đội 2, Tr. Hoàng lấy cảm hứng từ đám sóc đặt tên đội Sóc, tiếng reo Hu Đồn. SÓC! HU ĐỒN! Tr. Xuân Hương và các đội viên Đội 3, chắc chỉ biết vẽ mặt con khi lên cờ nên tên đội là Khí, tiếng reo “Gió, KHỈ! GIÓ!” Và cuối cùng, đội 4 hô cái gì nghe như Dê Xồm nhưng tiếng reo không phải Be He mà là “Réc! Réc!” À thì ra, “DÊ CƠM! RÉC, RÉC!”

Đúng là được có dịp hành động như trẻ con, những tay thích quậy phá có cơ hội trở tài hành động. Cứ nhìn vẽ mặt hí hửng của Bá Thành là thấy ngay đây là “trouble maker” sẵn sàng chờ ra tay! Trong phần trò chơi kết thân, tập bài hát Piano gì gì đó, có kèm theo chút ít múa may, cần bắt cặp với nhau. Quán trò Khiêm, Đức và Linh bị vắn nạn toi bời mỗi khi ra chỉ thị, bị tra hỏi tới tấp!

- Bắt cặp làm sao đây?

- Mình muốn cặp với người này, nhưng họ không chịu thì sao?

Người điều khiển vừa mới trả lời “đưa này”, lập tức có “đưa khác” thắc mắc một cách ngây thơ, vô ... số tội:

- Hai người ở hai bên, tui biết cặp dí ai đây?
- Hay là cứ đếm số 1, số 2 đi... 1 đi chung với 2.
- Hai người ở 2 bên tui đều là số 1 hết thì tui lấy số 1 bên nào?
- Cặp với người bên tay mặt hả? Nhưng mà tay mặt của người nào?

Kiểu này là muốn làm khó dễ, cố tình gây rối loạn đây mà! Tr. Trung hiện nên chỉ cười trừ, nhưng

Tr. Linh không dễ ăn hiếp, bèn áp dụng chế độ độc tài:

- Ai là người điều khiển ở đây? Tui hay là quý vị? Như vậy phải do tui quyết định.

Thế là đám phiến loạn bị dẹp tan và trò chơi tiếp tục, tuy thỉnh thoảng vẫn có những kẻ thọc gậy bánh xe nhưng chỉ giúp không khí vui nhộn thêm thôi.

Một trò chơi khác giống như võ sĩ thượng đài. Một hình thức Tug-o-war. Hai người xuống tấn giữ nguyên hai chân một chỗ, quấn sợi dây ngang bụng và ra sức kéo để đối phương phải nhích khỏi chỗ trụ chân! Lúc đầu là các ông, Tr. Tân coi ốm yếu vậy mà thắng giải! Sau đó, yêu cầu chuyển qua nữ võ sĩ. Tr. Kim Thanh chịu chơi quá nghe, dám đấu với Tr. Tâm. Vậy mà cũng cầm cự được mấy hiệp mới thua. Tr. Tâm lại tiếp tục đấu với Phụ Huỳnh Quỳnh Như. Nhưng Tr. Tâm chắc mệt rồi, nên bị thua. Trong lúc Quỳnh Như còn say men chiến thắng, ngược lại Tr. Tâm cứ ngỡ trận chiến vẫn còn sôi động nên tiếp tục lấy sức kéo mạnh khiến Quỳnh Như té lăn cù...

Ban Tổ Chức chắc cũng muốn thử nghiệm trình độ Toán nên bày trò thi đếm tiền.

Tr. Lâm chắc rớt quá! Vì các đội khác đã chạy lên nộp tiền từ lâu mà Tr. còn lom khom đếm và cuối cùng là nộp không đúng số! Bá Thành, lại Bá Thành, đầu têu xúi giục chơi ăn gian. Không ăn gian, không vui! Khi nào thua, lại viện cớ chỉ xài credit card hoặc giấy 100 chớ không quen đếm bạc cắc!

Tiếp mục ẩm thực mới độc đáo. Không giống đồ ăn ở trại chút nào mà như buffet. Đội nào cũng phô trương tài nghệ tối đa. Trại Trường, LĐ Trường đều nghi ngờ hỏi có phải các bà xuất thêm tiền túi không. Ai nấy đồng thanh phủ nhận không có, không có, chỉ lấy đồ ở nhà thôi! Mục đích nấu ăn ở trại là thực hành các món đơn giản, nhanh chóng, hợp khẩu vị các em như: 3' Pizza, 10' Omelettes, Breakfast Burritos, Taco Stew, Cuban Burgers, Cheese Quesadillas...nhưng rốt cuộc khi vài người có ý kiến là học nhiều quá, món ăn bị hạn chế ít quá, thiếu hương vị...nước mắm! Tr. Trung phải nhượng bộ bỏ bớt các môn học, gia tăng các món ăn. Vừa bật đèn xanh, ôi thôi, đủ các thực đơn hấp dẫn. Bởi vậy, trong buổi ăn trưa, theo chỉ thị, các đội bày hàng cho Ban Quản Trại lướt qua, xong các đội viên lấy thức ăn của đội mình trước, rồi được phép đi vòng vòng ném thức ăn của các đội khác. Nói là “ném” nhưng ai cũng ăn quá đỗi thật tình! Mọi người đều được thưởng thức một món ăn chưa nghe nói bao giờ: Cơm chiên, tàu hủ xào giá, bún bò xào, bún thịt nướng, bò lúc lắc. Tráng miệng dưa hấu, cam, thơm, dâu, nho, táo...và chè Thái.

Buổi chiều cũng vậy: Cơm gà, canh bầu, tôm rim, gà kho gừng, rau muống xào, xà lách, gỏi xoài... Ban Quản Trại cũng không chịu kém: buổi trưa trong lúc chơi Big Game thấy Tr. Trung và Tr. Long hí hục nhồi một cục bột to tướng. Sau đó, Tr. Long đứng bếp với Tr. Trung rất lâu. Kết quả sản xuất ra một khay bánh tiêu rất ngon lành không kém tiệm bánh chuyên nghiệp, có khi còn ngon hơn nữa vì mới ra lò. Nghe đâu, đây là recipe mà Tr. Long đã áp ủ lâu nay nhưng phải đợi Tr. Trung cộng tác nghiên cứu mới hoàn thành tác phẩm. Buổi tối, Tr. Trung còn chỉ cách xử dụng Dutch oven làm Peach Cobbler và buổi tối ở lửa trại được ăn cháo thịt trứng bắc thảo, món đặc biệt của phu nhân Tr. Trung.

Đúng như lời hứa hẹn, Cha Hiếu trong suốt thời gian ở trại, tạm thời không làm cha nữa mà cũng quậy có khi còn hơn người khác! Bằng chứng ai cũng biết, nhất là sau khi xem skit show do cha sáng

tác, đồng diễn với Tr. Hươu Diễm Tình, ý quên, Hươu Diễm Tĩnh!
Nhưng Tr. Hươu đỉnh chính là toàn bộ đều là tác phẩm của Hiếu!

Trại này có 3 Trường được Tuyên Hứa là Tr. Tân, Tr. Hậu và Tr. Trân. Tr. Trân là “tin vui giữa giờ tuyệt vọng” của nhóm Cadette, là Tr. nữ vẫn tìm kiếm bao lâu nay. TS trúng số cặp đôi khi Hậu và Trân gia nhập đoàn. Cặp này rất dễ thương, lúc nào cũng như chim liền cánh. Bị chia ra 2 đội khác nhau, Trân ở Đội 2 của tôi, nhưng cứ không thấy Trân là y như rằng nhìn qua Đội 1 hai người ngồi bên nhau, vai kề sát vai thật đáng ngưỡng mộ! Sáng chiều khi ăn, đều như vậy. Tôi phải la làng:

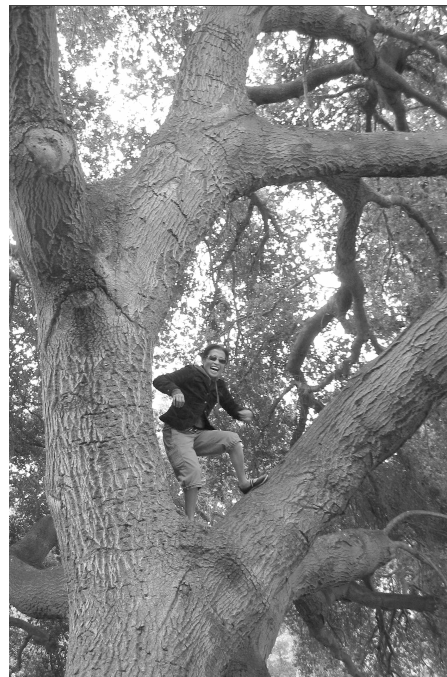
- Ê! Trân ơi! Sao cứ chạy qua nhà trai hoài vậy, phải kéo chú rể về nhà gái chứ!

Một trò khác trong lửa trại do Tr. Hoàng bày ra là đặt tên thêm cho mọi người. Ai cũng có tên mới. Nhưng có những tên không dám kể lại. Tôi được “mỹ danh” là “Lan lú lẫn”. Già lú lẫn là phải, có lý do để xin về vườn! Một vài tên khác như: Khiêm khù khờ, Tân từng từng, Hoàng hờ hơ, Thành thêm thường vv...

Tr. Quang Lê có câu đố rất...siêu việt, nhưng không dám kể vì sẽ bị kiểm duyệt. Ai tò mò xin gặp Tr. Quang.

Trước khi kết thúc lửa trại, Trại Trường kể một câu chuyện ngắn rất cảm động và có ý nghĩa, đồng thời cũng như trang trải tâm tình, ước vọng của chính mình. Trong một khu rừng già có một loại cây cổ thụ, sống lâu năm tên là Sequoia. Những tầng cây này là nơi che chở cho các mầm non lớn lên. Có một lúc nào đó, chột này sanh ra một loài sâu nhỏ, rất nhỏ nên không ai để ý. Tuy nhiên, lâu ngày sự tác hại của loài sâu này đã xảy ra khiến cho một gốc cây cổ thụ ngã xuống, rồi một gốc khác tiếp tục ngã theo... Rừng Trường Sơn của chúng ta cũng vậy, nếu chúng ta không quan tâm chú ý, để cho những mâu thuẫn nhỏ nhất ngày càng lớn sẽ gây nguy hại cho tình cảm của các anh chị em trong đoàn và đi đến chỗ gậy đổ, tan vỡ ảnh hưởng không ít cho sự tồn tại của Liên Đoàn.

Tất cả đều yên lặng để cho câu chuyện ngấm sâu vào tâm linh của mình và ai cũng hy vọng sẽ giữ mãi tâm tình này để tiếp tục cùng nhau vượt qua những trở ngại để duy trì sự sống còn của Liên Đoàn Trường Sơn thân yêu. Ước gì tất cả Trường, Phụ Huynh của Trường Sơn đều có mặt để nghe câu chuyện này trong khung cảnh lửa trại, để gần gũi và cảm thông nhau hơn bất cứ lúc nào.

Một cây số mỗi chân rồi, đường còn xa lắm không?

Ngày 1 Tháng 5 Năm 2010
Sơn Ca Đan Tâm

